

Arrest

nr. 167 845 van 19 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 13 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, dient op 1 juli 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 13 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.07.2014 werd ingediend door :

K.K. (R.R.: xxx)
nationaliteit: Kazachstan
geboren op (...)1992
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij gehuwd is met de heer T. die alhier legaal verblijft en dat zij samen een kindje m.n. Medina hebben. Betrokkene haalt tevens aan dat zij volledig ten laste zou zijn van mijnheer en zij legt zijn arbeidscontract en loonbrieven voor. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont niet aan dat zij niet tijdelijk zou kunnen terugkeren om in haar land van herkomst de aanvraag in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene over een blanco strafregister zou beschikken; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene verwijst naar de levensomstandigheden en veiligheid in haar land van herkomst. Zij verwijst tevens naar een recent rapport van amnesty international waaruit inbreuken op mensenrechten in Kazachstan zou moeten blijken. Dit element kan echter onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar deze bewering en rapport gaan over de algemene toestand in Kazachstan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar fysieke integriteit in gevaar zou zijn. Ook de bewering dat de gezondheidszorg en de medische voorzieningen aldaar te wensen zouden overlaten kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij Nederlands en Frans zou leren en dat zij werkbereid zou zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.”

Op 13 januari 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

“Mevrouw:

*Naam, voornaam: K., K.
geboortedatum: (...)1992
nationaliteit: Kazachstan*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op wat betreft de tweede bestreden beslissing:

“Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit tevens gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste

documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van de artikelen 3, 5, 8 en 13 EVRM, doch uit de bespreking van de middelen tot nietigverklaring blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in de mate dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)."

2.1.2. Ter zitting antwoordt de advocaat van verzoekster dat in het middel de schending van hogere rechtsnormen wordt aangevoerd, onder andere van artikel 8 van het EVRM.

2.1.3. De Raad wijst erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116 003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc.Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. *In casu* wordt de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt om deze redenen dan ook verworpen.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Schending art. 8 EVRM

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid

- er is geen schending van art. 8 EVRM en geen onmogelijkheid tot tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst

- het recent rapport van Amnesty International kan niet ingeroepen worden in deze

Dat gemotiveerd werd dat verzoekster desgevallend een procedure in het land van herkomst kan en ook moet indienen.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoekster om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers, dan dient vastgesteld dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om de regularisatie van zijn verblijf in België aan te vragen. Dat verzoekster destijds in haar land van herkomst gehuwd is met de heer A.T. en sedert haar aankomst in België samenwoont met hem die over een legaal verblijf beschikt. Dat zij ondertussen ook de ouders geworden zijn van het kind Medina, geboren te Brussel op 25.07.2013. Dat de wettelijke samenwoont en de duurzame relatie en het huwelijk van verzoekster met dhr. T. als logisch gevolg moet en enkel kan hebben dat verzoekster niet terug kan naar haar land van herkomst temeer gezien zij recentelijk moeder is geworden van het kind Medina T. voormeld.

Dat naast de redenen waarom verzoekster onmogelijk terug kan naar het land van herkomst die gebaseerd op het huwelijk, het verblijf en de gezinsvorming met haar echtgenoot in België er ook aanvullend een recent Mensenrechtenrapport werd voorgelegd dat bewijst dat zij niet terug kan; Dat ten onrechte dit aanvullende stuk niet naar waarde is erkend geworden en ook nooit afdoende werd onderzocht (zie stuk 15) en er ten onrechte werd geoordeeld als zou de inhoud niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden; Dat anderzijds in de bestreden beslissing de situatie in het land van herkomst Kazachstan, geenszins minstens niet afdoende is onderzocht geworden. Dat het vaststellen van de duurzame relatie en samenwoont en huwelijk tussen verzoekster en dhr. en het feit dat zij ondertussen sedert geruime tijd een gezin vormen en zeer recent ook ouders geworden zijn van een gemeenschappelijk kind –je reeds als voldoende reden kan beschouwd worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag van verzoekster in België in te dienen.

Dat er niet kan verlangd worden dat verzoekster thans alsnog naar haar land van herkomst terugkeert en haar man en zeer jonge kind in de steek laat en daar een procedure gaat opstarten en vervolgens nog maanden dient te wachten in de grootste onveiligheid en onzekerheid op een antwoord. Dat er bovendien geenszins enige zekerheid is van verzoekster zal kunnen terugkeren naar België en er manifeste dreiging is van een lange afwezigheid en dus ook een manifeste schending van art. 8 EVRM; Dat in dit verband ten volle de jonge leeftijd van het kind Medina van verzoekster dient in rekening te worden gebracht, waarbij het totaal tegenaangewezen is dat dit kind gedurende langere tijd zou gescheiden zijn van haar moeder, en anderzijds het ook niet aangewezen is dat het kind anderzijds gedurende langere tijd gescheiden zou worden van diens vader. De redenen die door verzoekster werden aangehaald werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Het is verder totaal ten onrechte dat argumenten kunstmatig worden opgesplitst tussen argumenten ten gronde en andere argumenten, terwijl de rechtspraak dienaangaande heeft geoordeeld dat argumenten zowel ten gronde als inzake ontvankelijkheid kunnen gelden. De in de bestreden beslissing ontwikkelde argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. In de bestreden beslissing worden pertinente redenen voor een aanvraag in België zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is. Dat nochtans dient aangenomen te worden dat een duurzame relatie en huwelijk met haar partner die op een legale wijze in België verblijft en het jarenlang verblijf samen met jarenlange integratie, en tenslotte de geboorte van een gezamenlijk kind, niet zomaar als een fait divers kan worden beschouwd doch wel degelijk bepaalde gevolgen gaat genereren en deze elementen niet zomaar als niet relevant aan de kant geschoven kunnen worden. Dat ook de situatie in het land van herkomst van belang is bij de beoordeling van de aanvraag en ook hier dient aangenomen te worden dat niet a priori deze elementen kunnen afgewezen worden, doch integendeel, een grondig onderzoek inzake de terzake doende elementen zich opdringt. Dat dit ook geldt voor wat betreft de elementen inzake onmogelijkheid tot terugkeer, en niet zomaar kan geëist worden dat verzoekster het één en ander nog bijkomend gaat bewijzen, wel integendeel, uit de voorliggende stukken minstens een vermoeden van onmogelijkheid dient te worden afgeleid zo niet dan alleszins een noodzaak tot grote voorzichtigheid in de beoordeling dienaangaande.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- materiele motiveringsplicht;*
- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 3 en 8 EVRM.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat in alle redelijkheid zou moeten worden geoordeeld dat zij wel degelijk de mogelijkheid moet hebben om een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België in te dienen. De verzoekende partij meent voorts dat geen afdoende rekening werd gehouden met het huwelijk met de heer T.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 3 EVRM. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.). Verweerder laat voorts gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze. De overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke integratie laten de verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (RvV nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet. Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Verzoekende partij haar betoog als zouden 'totaal ten onrechte argumenten kunstmatig worden opgesplitst tussen argumenten ten gronde en andere argumenten' gaat schijnbaar voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing, waarbij verzoekende partij haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekende partij kan derhalve werkelijk niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde nog een onderzoek ten gronde had moeten uitvoeren.

Zoals reeds eerder werd aangehaald, houdt de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek is. Verzoekende partij meent tenslotte dat zij sedert geruime tijd in België verblijft, gehuwd is met dhr. T. en een kind met hem heeft gekregen.

De verweerder wijst er vooreerst op dat verzoekende partij, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en dient te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10, §1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). "Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere RvV nr. 71 430 van 7 december 2011) In casu toont verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven met dhr. T. en haar dochtertje niet elders kan leiden. Terwijl dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij nog geen enkele poging heeft gedaan om via de geëigende procedure een aanvraag gezinshereniging te doen. Om die reden kan er dan ook geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische Staat worden weerhouden.

"In de beslissing van 6 augustus 2013 betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf wijst verweerder op de geëigende procedure voor gezinshereniging. De verzoekende partij heeft geen gebruik gemaakt van deze procedure. Gelet op de wettelijke procedures die openstaat voor de verzoekende partijen waarvan zij gebruik kan maken, kan in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van verweerder een positieve verplichting bestaat om verzoekers' recht op gezinsleven te handhaven. Verzoekende partij dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om verzoekers' recht op gezinsleven te beschermen." (R.v.V. nr. 115.073 dd. 05.12.2013)

"Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de kinderen van de verzoeker (en ook hun moeder) in België bij beslissing van 10 maart 2011 werden gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur. Uit de voorliggende stukken blijkt evenwel niet en de verzoeker toont ter terechtzitting ook niet aan dat hij op enig ogenblik voorafgaand aan de thans bestreden beslissing een aanvraag heeft ingediend om te worden toegelaten tot verblijf op grond van gezinshereniging met zijn in België verblijvende

kinderen. Dergelijke aanvraag kan worden ingediend op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker verschaft geen enkele toelichting waarom hij geen gezinshereniging heeft gevraagd, niettegenstaande hij reeds van in den beginne behoorde te weten dat zijn tijdelijk verblijfsrecht slechts onder welbepaalde voorwaarden (onder meer een recente en effectieve tewerkstelling) kon worden verlengd en terwijl de verdere verblijfsverlenging door de gemachtigde op 18 januari 2013 werd geweigerd. [...] De thans bestreden beslissing verhindert ook in geen enkele mate dat de verzoeker via de Belgische vertegenwoordiging in Ecuador een aanvraag indient tot het bekomen van een visum gezinshereniging conform artikel 10 van de vreemdelingenwet. De verzoeker dient dus enkel tijdelijk het land te verlaten, met de mogelijkheid om terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk en nadat hij desgevallend een visum type D – gezinshereniging heeft bekomen.” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014) Verweerder laat verder gelden dat de bestreden beslissing ook slechts een tijdelijke verwijdering impliceert. Terwijl verzoekende partij niet dienstig kan aanvoeren dat het geenszins zeker is dat zij zal kunnen terugkeren naar België. Dit betreft enkel een louter hypothetische bewering, die niet in aanmerking kan worden genomen.

“In zoverre verzoeker opwerpt dat er geen enkele garantie bestaat dat hem in Ghana een verblijfsmachtiging zal worden afgeleverd, merkt de verwerende partij op dat verzoekers kritiek louter hypothetisch is.” (RvV nr. 76.145 dd. 29.02.2012)

Voorts, merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS nr.170.806 dd. 04.05.2007, RvV nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het eerste middel stelt verzoekster dat zij meent dat voor haar wel degelijk de mogelijkheid bestond om de aanvraag in België in te dienen. Zij stelt hierbij dat, mocht de verwerende partij de criteria gehanteerd hebben die zij hanteert in andere zaken, ten gronde, haar aanvraag aanvaard zou zijn geweest. Vervolgens stelt zij dat de argumenten inzake het hebben van een kind met haar legaal in het Rijk verblijvende partner, de moeilijke leefomstandigheden in Kazachstan, haar sterke sociale binding

met België en haar verregaande integratie niet op afdoende wijze werden beantwoord en dat er in die zin ten onrechte niet werd overgegaan tot een onderzoek ten gronde.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, waarvan de schending tevens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

3.1.4. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.5. In haar aanvraag van 7 juli 2014 heeft verzoekster het volgende aangehaald:

“Dat verzoekster op 18/07/2013 een asielaanvraag heeft ingediend in België. Zij is afkomstig van KAZACHSTAN en is er getrouwd met de heer T.A. (stuk 2), die over een geregulariseerd verblijf in België beschikt (stuk 3) en de Belgische nationaliteit heeft aangevraagd. Cliënte verkeert in een goede medische toestand (stukken 7 en 8) en wil werken. Zij heeft ook een blanco strafregister. (stuk 9) Zij leert frans en nederlands (stuk 6) en ze woont samen met haar echtgenoot bij diens ouders (de heer T.S. en mevrouw T.R.) in een huurwoning. (stuk 11) De schoonouders van verzoekster beschikken ook over een geldige verblijfstitel in België. Zij wonen allen samen te SCHAARBEEK, alwaar ook de broer van de echtgenoot van verzoekster woont. (R.) (stukken 4 en 5) Cliënte heeft ook een kind met T.A.: M., geboren op (...)2013 te Brussel. T.A. is aangesloten bij het ziekenfonds (stuk 10) en werkt in BELGIË. Hij heeft gewerkt bij (...) SPRL te Brussel en werkt thans sedert 01/06/2013 te SINT-JOOSTTEN-NODE bij (...) SPRL. (stukken 12 en 13)

Al zijn loonfiches worden voorgelegd (stukken onder 14) en waaruit afdoende blijkt dat hij in het onderhoud van verzoekster en zijn kind kan voorzien. Cliënte kan onmogelijk worden teruggestuurd naar KAZACHSTAN alwaar de levensomstandigheden en veiligheid nog steeds zeer ondermaats is. Volgens een recent rapport van AMNESTY INTERNATIONAL gebeuren er vele inbreuken op de mensenrechten in KAZAKHSTAN. (stuk 16 : " Violences policières et torture au Kazakhstan ") Wat betreft de gezondheidszorg en medische voorzieningen is het daarnaast ook zeer triestig gesteld in KAZAKHSTAN. (stuk 15 : MDtravelhealth.com : Médical facilities : Médical care in Kazakhstan is extremely limited; (...) Serious medical problems will require air évacuation to a country with state-of-the art médical facilities. ") Dat zij bij huidig verzoek een regularisatie van haar verblijf verzoekt op basis van art. 9 BIS VW en meer specifiek de bijzondere banden met België, in het bijzonder haar man en kind. Dat zij zich op art. 8 EVRM beroept om gezien haar familieband met haar man en haar samenwoont met haar man én het feit dat zij volledig ten zijne laste is, bij deze verzoekt enerzijds om bij wijze van bijzondere omstandigheid gemachtigd te worden om haar aanvraag in België in te dienen en anderzijds ter staving van haar verzoek ten gronde. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. (cfr. R.v. St.. nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002. afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M.. 2001, 33). Het EHRM hanteert twee criteria bij de interpretatie van het begrip "familie- of gezins- leven". Ten eerste wordt nagegaan of er een band van bloed of aanverwantschap bestaat. Deze is in casu onmiskenbaar aanwezig en blijkt ook uit de stukken. Verzoekster is gehuwd en samenwonende met de heer T.A. Ten tweede wordt er gekeken of de familiale band voldoende hecht is. Het feit dat verzoekster inwoont bij haar partner, bij wie zij steeds heeft gewoond en dit sedert vele jaren en volledig ten zijne laste is, en met wie zij wettelijk samenwonende is, en met wie zij een kind heeft, toont de hechte familiale band aan”.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord, zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.1.6. Waar verzoekster bij de toelichting van haar eerste middel stelt dat de door haar aangehaalde redenen of elementen niet afdoende werden beantwoord in de bestreden beslissing van 13 januari 2015, kan zij niet gevolgd worden. Uit de duidelijke lezing van de motivering van de bestreden beslissing van 15 januari 2015 blijkt immers dat het element van de wettelijke samenwoont en de duurzame relatie met verzoeksters partner T.A, het feit dat verzoekster en haar partner TA. een kind M. hebben alsook de bijgebrachte arbeidscontracten en loonbrieven van verzoeksters partner, werden besproken.

3.1.7. Wat de bescherming vervat in artikel 8 van het EVRM betreft, geldt dat ook dit specifiek element in de motivering van de bestreden beslissing van 13 januari 2015 uitgebreid onderzocht werd. Ook op de elementen dat verzoekster geen strafregister heeft, in moeilijke leefomstandigheden verkeerde en ook in de toekomst zou verkeren bij een terugkeer naar haar land van herkomst Kazachstan en de bewering dat de gezondheidszorg en de medische voorzieningen daar te wensen overlaten, werd geantwoord. Tenslotte werd het door verzoekster bijgebrachte recente rapport van Amnesty International tevens in de motivering van de bestreden beslissing van 13 januari 2015 in overweging genomen.

3.1.8. Verzoekster stelt verder dat er geen rekening werd gehouden met de door haar aangevoerde sterke sociale binding met België en haar verregaande integratie. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en deze elementen in wezen elementen zijn die de gegrondheid van de

aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek ten gronde conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.1.9. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij inderdaad na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verwerende partij diende nog niet in te gaan op de elementen ten gronde van verzoeksters aanvraag.

De stelling van de gemachtigde dat de door verzoekster aangevoerde elementen en haar integratie *in casu* niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, hetgeen impliceert dat er *in casu* geen onderzoek ten gronde diende te volgen, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit hoog rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster maakt ook geenszins aannemelijk waarom hierover thans anders zou moeten worden geoordeeld. Zij beperkt er zich toe aan te geven niet akkoord te kunnen gaan met deze beoordeling in de bestreden beslissing, doch toont geen onwettigheid noch het kennelijk onredelijk karakter hiervan aan.

Verzoeksters betoog als werden er *'totaal ten onrechte argumenten kunstmatig opgesplitst tussen argumenten ten gronde en andere argumenten'* gaat dan ook voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing van 13 januari 2015, waarbij verzoeksters aanvraag onontvankelijk werd verklaard wegens het niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. Verzoekster kan derhalve niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde nog een onderzoek ten gronde had moeten uitvoeren. De Raad wijst er in dit kader nogmaals op dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt.

3.1.10. Verzoekster gaat er verder ook ten onrechte van uit dat in de bestreden beslissing van 13 januari 2015 haar integratie in het Rijk zomaar aan de kant wordt geschoven. In de bestreden beslissing wordt immers geenszins geoordeeld dat de bij de aanvraag ingeroepen integratie in het Rijk en de elementen met betrekking tot haar partner en hun kind, niet zijn aangetoond of niet worden aanvaard voor de toekenning van een verblijfsmachtiging, doch enkel dat deze elementen niet rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat met al de door verzoekster aangevoerde elementen rekening werd gehouden en dat de elementen inzake de buitengewone omstandigheden werden onderzocht in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er wordt duidelijk gesteld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. Er kan niet worden aangenomen dat de materiële motiveringsplicht geschonden is omdat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de elementen van integratie tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat de bestreden beslissing zou steunen op een foutieve feitenvinding of dat het oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk is.

De Raad stelt vast dat verzoekster blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch dat het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (*cf.* RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

3.1.11. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM wordt het volgende opgemerkt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn

correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Wanneer een verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, stelt de Raad vast dat verzoekster wettelijk samenwoont in het Rijk met haar partner T.A. die hier een legaal verblijf geniet. Zij hebben samen een minderjarig kind M. Verzoekster en haar gezin onderhouden ook nauwe contacten met haar tevens in het Rijk verblijvende schoonouders.

Er wordt niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven van verzoekster met haar partner en hun kind, dat valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

Daar de bestreden beslissing van 13 januari 2015 evenwel een eerste toelating behelst, wordt er geoordeeld door het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er

een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont verzoekster niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven met dhr. A.T. en haar kind M. niet elders kan leiden. Al evenmin werpt verzoekster hinderpalen op dewelke haar zouden beletten haar gezinsleven, tijdelijk, in haar land van herkomst of elders verder te zetten. Het rapport van Amnesty International is algemeen en beschouwend van aard en betekent niet dat verzoekster als individueel persoon direct de in het rapport beschreven moeilijkheden of problemen zal ondervinden bij een tijdelijke terugkeer. De gebrekkige toestand van de medische zorgen in haar land van herkomst vormen op zich ook geen hinderpaal, daar verzoekster geenszins aantoonbaar dat zij ziek is of niet kan reizen.

In het kader van het nagaan of er een positieve verplichting op de staat rust om het gezinsleven van verzoekster te handhaven, kan er eveneens onderzocht worden of verzoekster zelf reeds de wettelijke bescherming heeft gezocht die desgevallend bestaat voor haar gezinsleven.

Er dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster nog geen enkele poging heeft ondernomen om via de geëigende procedure een aanvraag gezinshereniging te doen. Gelet op de wettelijke procedure die openstaat voor verzoekster en waarvan zij gebruik kan maken, kan in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om verzoeksters recht op gezinsleven te handhaven. Om die reden kan er dan ook geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische Staat worden weerhouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt niet voor.

3.1.12. Verzoekster betoogt aangaande de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM concreet als volgt: *"Dat er niet kan verlangd worden dat verzoekster thans alsnog naar haar land van herkomst terugkeert en haar man en zeer jonge kind in de steek laat en daar een procedure gaat opstarten en vervolgens nog maanden dient te wachten in de grootste onveiligheid en onzekerheid op een antwoord. Dat er bovendien geenszins enige zekerheid is van verzoekster zal kunnen terugkeren naar België en er manifeste dreiging is van een lange afwezigheid en dus ook een manifeste schending van art. 8 EVRM; Dat in dit verband ten volle de jonge leeftijd van het kind Medina van verzoekster dient in rekening te worden gebracht, waarbij het totaal tegenaangewezen is dat dit kind gedurende langere tijd zou gescheiden zijn van haar moeder, en anderzijds het ook niet aangewezen is dat het kind anderzijds gedurende langere tijd gescheiden zou worden van diens vader."*

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

Verzoekster toont niet aan dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

3.1.13. De Raad merkt tenslotte op dat verzoekster bij de toelichting van haar eerste middel niet nader ingaat op de door haar voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750, Arr. RvS 1992, z.p.).

Het eerste middel is voor het overige niet gegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending art. 8 EVRM

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen argumenten inzake de onmogelijkheid tot terugkeer. In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat zelfs de afwijzing als asielaanvraagster niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België (zie o.m. haar duurzame relatie, jarenlange feitelijke samenwoning met officiële huwelijk en de gezinsvorming met dhr. A.T. . Het feit dat verzoekster destijds geen asielaanvraag heeft ingediend, doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing en het indienen van een aanvraag in België, zoals daar zijn de gezinsvorming in België enerzijds en het negatief rapport van Amnesty International inzake moeilijkheden in het land van herkomst anderzijds

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van enige asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden geweest zijn, dan nog zou een nieuwe beoordeling zich opdringen in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerder omdat zij tot op heden geen asielaanvraag van verzoekster heeft bekomen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in huidige procedure ingeroepen redenen.

Het gaat in dit verband niet op om zomaar gratis te gaan beweren alsof er nog andere procedures gevolgd kunnen en zelfs moeten worden via de Belgische ambassade in het land van herkomst.

Het gaat in dit verband zeker ook niet op om de zaken te gaan voorstellen alsof verzoeker zomaar de aanvraag in het land van herkomst zou moeten indienen.

Het is totaal onzinnig om verzoekster te verplichten de aanvraag op duizenden kilometers van haar huidige woonplaats en haar gezin te gaan indienen, terwijl anderzijds het beslissingscentrum terzake op enkele tientallen kilometers gelegen is van haar huidige woonplaats.

Dat verzoekster bovendien nu juist niet terug kan naar haar land van herkomst en bijgevolg deze procedure dan ook niet kan indienen in het land van herkomst. Dat in de bestreden beslissing zomaar al te gemakkelijk wordt van uitgegaan alsof verzoekster zomaar een aanvraag kan indienen in haar land van herkomst, doch de werkelijkheid erin bestaat dat eenmaal verzoekster terug naar het land van herkomst zou zijn gegaan, zij zeker onmiddellijk problemen zal krijgen met de Kazachse autoriteiten en zelfs nooit de mogelijkheid zal hebben om enige aanvraag in te dienen en zekerlijk niet er op moet rekenen enige medewerking te bekomen vanwege de Belgische overheid. Dat het één en ander in deze nog prangender is gezien het feit dat in casu er een recent mensenrechtenrapport wordt voorgelegd

afkomstig van Amnesty International inzake de slechte toestand in het land van herkomst, en verzoekster zou moeten gaan naar dit gevaarlijke land van herkomst, en dit duizenden kilometers van haar gezin vandaan. Dat de motivering die verwijst naar onredelijk moeilijke procedures / hypotheses dan ook geenszins afdoende is en dient afgewezen te worden. Dat in dit verband dient vastgesteld te worden dat er negatief Mensenrechtenrapport wordt afgegeven door Amnesty International, zodoende dat het toch wel duidelijk is dat er ernstige problemen zijn in Kazachstan. En dit negatief mensenrechtenrapport kan thans niet zomaar aan de kant geschoven worden.

Dat het integendeel zo is dat een negatief mensenrechtenrapport als dit wat voorligt duidelijk aantoont dat er onmogelijkheid is tot terugkeer.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht;*
- artikel 9bis Vreemdelingenwet;*
- het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur;*
- artikel 8 EVRM.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat het ‘totaal onzinnig’ zou zijn om verzoekende partij te verplichten een aanvraag in het land van herkomst te gaan indienen. Zij houdt verder voor dat zij in het land van herkomst onmiddellijk in de problemen zal komen met de Kazachse autoriteiten en daarginds nooit in de gelegenheid zal worden gesteld om een aanvraag in te dienen.

Verzoekende partij maakt met haar vage beweringen geenszins aannemelijk dat zij geen aanvraag in het land van herkomst zou kunnen indienen, terwijl anderzijds moet worden benadrukt dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

Zie in die zin:

“De Raad wijst er evenwel op dat, waar de verzoekende partij de bewijslast schijnt om te keren, het aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, in casu dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen.” (R.v.V. nr. 101 855 van 26 april 2013)

“De Raad merkt op dat de bewijslast aangaande het aantonen van de buitengewone omstandigheden onmiskenbaar bij de aanvrager ligt. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.” (R.v.V. nr. 121 369 van 24 maart 2014)

De loutere bewering van de verzoekende partij, alsdat zij niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst, vindt geenszins steun in het administratief dossier en kan derhalve niet volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. Terwijl verzoekende partij zich in het verleden bovendien nooit de moeite heeft getroost om een asielaanvraag bij de Belgische instanties in te dienen, waardoor haar beweringen nog meer aan geloofwaardigheid inboeten.

De verzoekende partij is klaarblijkelijk een andere mening toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris, doch zij gaat er daarbij aan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats van de gemachtigde van de Staatssecretaris kan stellen, doch enkel kan nagaan of diens beoordeling niet kennelijk onredelijk is (quod non).

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Waar verzoekster opnieuw de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert in haar tweede middel, wijst de Raad naar de bespreking *supra* van het eerste middel.

3.2.4. Verzoekster houdt in het tweede middel voor dat het ‘totaal onzinnig’ zou zijn om haar te verplichten een aanvraag in het land van herkomst te gaan indienen. Zij houdt verder voor dat zij in het land van herkomst onmiddellijk in de problemen zal komen met de Kazachse autoriteiten en daarginds nooit in de gelegenheid zal worden gesteld om een aanvraag in te dienen. Verzoekster stelt dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd naar de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen argumenten inzake de onmogelijkheid tot terugkeer. Zij meent dat volgens vaste rechtspraak reeds werd geoordeeld dat zelfs de afwijzing als asielaanvraagster niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en

sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die zij heeft met België, haar duurzame relatie, jarenlange feitelijke samenwoont en de gezinsvorming met dhr. A.T. en hun kind.

3.2.5. Verzoekster maakt met haar vage beweringen evenwel niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij geen aanvraag in het land van herkomst zou kunnen indienen, terwijl anderzijds moet worden benadrukt dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient. Deze dient immers buitengewone omstandigheden aan te tonen ten einde de aanvraag ten gronde behandeld te zien.

3.2.6. Verzoekster lijkt de bewijslast in deze dan ook om te keren. Het is immers aan verzoekster om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de gemachtigde kan beoordelen of zij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, *in casu* dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. In haar aanvraag verwees verzoekster naar een rapport van Amnesty International over Kazachstan en naar het feit dat er in Kazachstan geen gezondheidszorg en medische voorzieningen zijn. Verzoekster haalde geen gezondheidsproblemen aan.

In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“Betrokkene verwijst naar de levensomstandigheden en veiligheid in haar land van herkomst. Zij verwijst tevens naar een recent rapport van amnesty international waaruit inbreuken op mensenrechten in Kazachstan zou moeten blijken. Dit element kan echter onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar deze bewering en rapport gaan over de algemene toestand in Kazachstan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar fysieke integriteit in gevaar zou zijn. Ook de bewering dat de gezondheidszorg en de medische voorzieningen aldaar te wensen zouden overlaten kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen.”

Met haar algemene kritiek en vage beweringen slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat deze motieven steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zouden zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.7. De loutere bewering van verzoekster als zou zij niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst, vindt geenszins steun in het administratief dossier en kan derhalve niet volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster in het verleden een asielaanvraag bij de Belgische instanties heeft ingediend.

In de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van 7 juli 2014 beweerde verzoekster op 18 juli 2013 een asielaanvraag te hebben ingediend in het Rijk, doch uit een toelichtingsbrief van 6 oktober 2014 van verzoeksters advocaat, op vraag van het bestuur, blijkt evenwel dat dit een vergissing betrof. Zodoende diende verzoekster nooit een asielaanvraag in. Dit gegeven zet haar betoog, zoals gevoerd in het inleidend verzoekschrift, als zou zij niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst daar zij daar gevaar zou lopen op mensenrechtenschendingen, op zijn minst geen kracht bij. Het staat verzoekster vrij om, indien gewenst, een asielaanvraag in te dienen.

3.2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.9. Gelet op de bespreking van het eerste en tweede middel *supra* kan aan de gemachtigde geen onzorgvuldig handelen noch een gebrek aan degelijk onderzoek verweten worden. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding of foutieve kwalificering van de feiten, tevens werd een grondig onderzoek gevoerd op grond van alle elementen die verzoeksters zaak daadwerkelijk kenmerken. De gemachtigde heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing van 13 januari 2015 gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.10. Wat betreft de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel geldt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, zoals *in casu* het geval, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, *in casu* vast dat de gemachtigde in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling komt in de bestreden beslissing van 13 januari 2015 en er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen.

3.2.11. Verzoekster is klaarblijkelijk een andere mening toegedaan over haar aanvraag dan de gemachtigde van de staatssecretaris, doch zij gaat er daarbij aan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats van de gemachtigde van de staatssecretaris kan stellen, doch enkel kan nagaan of diens beoordeling niet kennelijk onredelijk is, *quod non in casu*.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“DERDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst moet indienen. Dat evenwel de ingeroepen redenen inzake onmogelijkheid tot terugkeer, als buitengewone omstandigheid dienen te worden aangenomen. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33). Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt “ Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.” Dat verzoekster omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- de verzoekster is onderhoudt een duurzame relatie en is gehuwd met dhr. A.T., met wie zij een gezin vormt en die over legaal verblijf in België beschikt. Zij hebben ook samen een kindje.

- de verzoekster sedert geruime tijd in België verblijft en ook hier haar toekomst wenst uit te bouwen.

Dat ingeval verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren niet enkel de situatie van verzoekster maar ook van haar gezin ten zeerste ontwricht wordt.

“Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezins-eden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekster en haar partner geenszins gebaat zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag in te dienen.

Wel integendeel, verzoekster bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in zijn persoonlijke ontwikkeling. Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is gezien de reeds aangehaalde elementen maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekent. Dat zomaar gratis deze argumentatie aan de kant wordt geschoven. Dat onmogelijk kan ingezien worden hoe het één en ander gemakkelijk haalbaar zou zijn in

casu voor verzoekster gelet op alle argumenten hier ontwikkeld, en het maar normaal is dat verzoekster de aanvraag art. 9 BIS VW in België kan indienen. Verzoekster verwijst naar het feit dat er een zeer sterke band ontstaan is met België gezien haar partner en haar kind in België over legaal verblijf beschikken. Het staat vast dat als verzoekster thans gedwongen zou worden terug te keren naar haar geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben en het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden. Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS VW.”

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht,*
- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet,*
- het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.*

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de door haar ingeroepen elementen ten onrecht niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden. Verzoekende partij verwijst andermaal naar haar huwelijk met dhr. T. haar kind en het feit dat zij reeds geruime tijd in België zou verblijven. Verzoekende partij beweert dat het onderbreken van verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is gezien de aangehaalde elementen maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf zou betekenen. Vooreerst merkt verweerder op dat verzoekende partij geenszins aantoon dat zij reeds ‘geruime tijd’ in het Rijk verblijft. Bij de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 07.07.2014 werd een attest van gezinssamenstelling gevoegd waaruit blijkt dat verzoekende partij op 23.12.2013 in België verbleef, doch er wordt geenszins aangetoond dat zij ook vóór die datum in het Rijk verbleef. Verweerder merkt op dat verzoekende partij zich niet enkel kan beroepen op loutere beweringen. Verder dient er te worden vastgesteld dat indien verzoekende partij kritiek zou hebben op de wettelijke bepalingen, dit niet dienstig in het kader van huidig beroep kan worden ingeroepen. Nopens de kritiek van verzoekende partij in het kader van het huwelijk met de heer T. en artikel 8 EVRM, wijst verweerder op de uiteenzetting in antwoord op het eerste middel van verzoekende partij. Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3. Verzoekster meent dat de opgegeven rechtsregels geschonden werden daar de door haar ingeroepen elementen ten onrechte niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden. Zij verwijst andermaal naar haar huwelijk met dhr. T, haar kind en het feit dat zij reeds geruime tijd in België zou verblijven. Zij betoogt dat *“het onderbreken van verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is gezien de aangehaalde elementen maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf, zou betekenen”*. Tenslotte stelt zij *“dat onmogelijk kan ingezien worden hoe het één en ander gemakkelijk haalbaar zou zijn in casu voor verzoekster gelet op alle argumenten hier ontwikkeld, en het maar normaal is dat verzoekster de aanvraag art. 9 BIS VW in België kan indienen”*.

3.3.4. Verzoekster gaat hier evenwel voorbij aan de wettelijke voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals uiteengezet onder de bespreking van het eerste middel. Verzoekster dient wel degelijk buitengewone omstandigheden aan te tonen. De opgegeven elementen werden door de gemachtigde niet als dusdanig weerhouden. Verzoekster stelt dat het voor haar *‘niet haalbaar’* zou zijn om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst, doch slaagt er niet in om dit concreet aan te tonen. De Raad herhaalt hierbij dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar via de geijkte weg een aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post niet betekent dat verzoekster onherroepelijk zou worden gescheiden van haar partner, hun kind of dat haar de mogelijkheid om in het Rijk te verblijven wordt ontzegd. De motieven van de bestreden beslissing van 13 januari 2015 zijn dan ook schragend en afdoende. Verzoekster slaagt er niet in deze te weerleggen. De Raad vermag enkel te onderzoeken of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS 17 januari 2007, nr. 166.820). De Raad wijst er nogmaals op dat verzoekster tevens over andere procedurele mogelijkheden die kunnen leiden tot legaal verblijf in het Rijk beschikt.

3.3.5. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat zij reeds ‘geruime tijd’ in het Rijk verblijft. Bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 juli 2014 die geleid heeft tot de bestreden beslissing van 13 januari 2015 voegde verzoekster een attest van gezinssamenstelling bij waaruit blijkt dat zij op 23 december 2013 in België verbleef, hieruit blijkt evenwel niet dat zij ook vóór die datum in het Rijk verbleef. In het administratief dossier bevinden zich geen stukken die er op wijzen dat verzoekster reeds ‘geruime tijd’ in het Rijk verblijft, zodat dit slechts een bewering van verzoekster uitmaakt.

3.3.6. Waar verzoekster haar betoog inzake de bescherming vervat in artikel 8 van het EVRM, gesteund op het huwelijk met de heer T. en hun kind, alsook de opgeworpen schendingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel verwijst de Raad naar de uiteenzetting *supra* in antwoord op het eerste middel van verzoekster.

Ook in het derde middel slaagt verzoekster er niet in om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

3.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“VIERDE MIDDEL SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

In Kazachstan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard.

De situatie in Kazachstan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Noord-Kaukasus-regio.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking het slachtoffer was groepsvervolgung, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan onmenselijke behandeling. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoesjetië die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Minstens is het zo dat deze situatie in Kazachstan diende beoordeeld te worden voor -afgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM). Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat de situatie tot op heden in er een is waarbij verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielseklaar, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terug -keren naar haar land van herkomst. Dat de ingeroepen redenen, zo ook de onmogelijkheid tot terugkeer in het kader van huidige procedure alle dienen beoordeeld te worden door verwerende partij, en het niet opgaat te stellen dat het één en ander reeds werd onderzocht in een andere pro-cedure, met een ander voorwerp. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERVM (zie hoger). Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending

van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht ge-worden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Dat om de redenen hoger vermeld niet enkel de afwijzende beslissing inzake de aanvraag art. 9 BIS VW dient ongedaan gemaakt te worden, doch tevens het medebetekend bevel om het grondgebied te verlaten.”

3.4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het vierde middel

In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 3 en 5 EVRM;
- artikel 3 juncto 13 EVRM;
- de materiële motiveringsplicht;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- de rechten van verdediging.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat geen rekening zou zijn gehouden met de situatie in het land van herkomst. In Kazachstan zou het een courante praktijk zijn om mensen te arresteren en aan foltering te onderwerpen.

Verzoekende partij haar bijzonder vage en ongestaafde beschouwingen kunnen niet worden aangenomen. Zij toont de beweerdde schending van de aangevoerde rechtsregels allerminst aan, en heeft deze trouwens op geen enkel ogenblik in haar verzoekschrift opgenomen.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat geen onderzoek werd verricht naar de actuele situatie van vluchtelingen in Ingoesjetië, laar verweerder gelden dat deze beweringen geen hout snijden, nu verzoekende partij geenszins afkomstig is uit Ingoesjetië, maar uit het 3.000 kilometers verderop gelegen Kazachstan.

Verweerder laat inzake artikel 3 EVRM gelden dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar haar herkomstland (Kazachstan), doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

De algemene verwijzing naar een vermeende toestand in een bepaalde regio, en dewelke door geen enkel stuk wordt gestaafd, maakt uiteraard niet dat een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen worden aangenomen.

“De verzoekende partij voert de schending van artikel 3 EVRM aan, doch verwijst enkel naar de algemene toestand in haar land van herkomst en geeft een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst, met name Bangladesh volstaat niet. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Daarenboven werd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 maart 2012 met nummer 78 141 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 96.802 van 11.02.2013)

De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot blote beweringen die niet op haar eigen situatie worden betrokken, en laat na het voorgehouden risico aannemelijk te maken met concrete gegevens die haar persoonlijk betreffen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 EVRM zou geschonden zijn. Andermaal beperkt verzoekende partij zich tot een algemeen betoog zonder daarbij afbreuk te kunnen doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenschap. Aangezien

verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de verweerder vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM juridische grondslag mist (zie RvV nr.28.334 van 5 juni 2009).

In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 EVRM, laat verweerder gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 EVRM geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, *La Convention Européenne des droits de l'homme*, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

Gelet op het voorgaande is verweerder van oordeel dat verzoekende partij in casu geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 EVRM.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven werd omkleed.

Verweerder herhaalt en benadrukt dat verzoekende partij zich beperkt tot ongestaafde beschouwingen, terwijl de beweerdde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, en niet werden weerhouden.

In zoverre verzoekende partij middels haar uiteenzetting een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou beogen, herhaalt verweerder dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zulke beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.4.3. Verzoekster werpt de schending van artikel 3 van het EVRM op daar er geen rekening zou zijn gehouden met de situatie in haar land van herkomst. In haar land van herkomst Kazachstan zou het een courante praktijk zijn om mensen te arresteren en aan foltering te onderwerpen. Verzoekster bracht een recent rapport bij van Amnesty Internationaal waaruit blijkt dat er mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Kazachstan. Daarnaast bracht zij documenten van MD Travelheath.com bij in haar aanvraag van 7 juli 2014 dewelke de medische infrastructuur en de mogelijke veiligheidsrisico's bij reizen in haar land van herkomst bespreken.

3.4.4. In de bestreden beslissing van 13 januari 2015 werden deze elementen door de gemachtigde gewogen en besproken, doch niet weerhouden. De gemachtigde motiveerde dienaangaande als volgt:

“Zij verwijst naar de levensomstandigheden en veiligheid in haar land van herkomst. Zij verwijst tevens naar een recent rapport van amnesty international waaruit inbreuken op mensenrechten in Kazachstan zou moeten blijken. Dit element kan echter onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar deze bewering en rapport gaan over de algemene toestand in Kazachstan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar fysieke integriteit in gevaar zou zijn. Ook de bewering dat de gezondheidszorg en de medische voorzieningen aldaar te wensen zouden overlaten kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen.”

3.4.5. Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

3.4.6. *In casu* is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete, geïndividualiseerde gegevens noch bewijskrachtige stukken voorlegt. Verzoekster verwijst enkel naar de algemene toestand in haar land van herkomst, middels de voorgelegde rapporten of reisadviezen die algemeen en beschouwend van aard zijn. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst, met name Kazachstan, volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Verzoekster moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Verzoekster brengt evenwel geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt bij terugkeer naar haar land van herkomst. Inzake artikel 3 van het EVRM geldt dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekster bovendien geenszins verplicht terug te keren naar haar herkomstland (Kazachstan), doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. RvS 14 november 1994, nr. 50.187, en 9 november 1994 nr. 50.130, Arr. RvS 1994, z.p.).

3.4.7. Waar verzoekster voorhoudt dat geen onderzoek werd verricht naar de actuele situatie van vluchtelingen in Ingoesjetïë merkt de Raad op dat verzoekster geenszins afkomstig is uit Ingoesjetïë, maar uit Kazachstan.

3.4.8. Verzoekster beperkt zich zodoende tot algemene beweringen die niet op haar eigen persoonlijke situatie worden betrokken en laat na het voorgehouden risico aannemelijk te maken met concrete gegevens die haar als individu betreffen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. De eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233, RvS 28 maart 2002, nr. 105.262, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674).

Een schending van artikel 3 van het EVRM ligt niet voor.

3.4.9. Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoekster niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, mist de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag.

3.4.10. Voor zover verzoekster de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat deze verdragsbepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 30 november 2007, nr. 177.451; RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds besproken dat zij de schending van deze verdragsbepaling niet aannemelijk maakt.

3.4.11. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen. Daarenboven laat verzoekster na op precieze en niet louter algemene wijze, toe te lichten op welke manier de bestreden van 13 januari 2015 haar rechten van verdediging zou schenden.

Het vierde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET